

קונטרס

נחת מהילדים

יגלה עצות נפלאות, איך לזפות שיהיה להורים נחת מילדיהם, ויעורר ויחזק לתת לילדים חנוך של תורה ויראת שמים, ואז יגדלו בריאים בנפשם וברוחם.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבונו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: לְזָכוֹת לְהוֹלִיד יְלָדִים — זֹו זְכוּת
אֶחָת, וְלְזָכוֹת שִׁיְהִיָּה לוֹ נַחַת מִהַיְלָדִים — זֹו זְכוּת
שְׁנַיָּה, כִּי לֹא כָּל אֶחָד זֹוֹכֶה שִׁיְהִיָּה לוֹ נַחַת מִהַיְלָדִים,
אֲפֹלוּ שְׁזֹוֹכֶה לִיְלָדִים, כִּי עַל נַחַת מִהַיְלָדִים צְרִיכִים
הֲרַבָּה לְבַקֵּשׁ מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיַעֲרִיץ אִינוֹן
שְׁזֹוֹכִים לָזֶה; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּבְקֵשׁ תָּמִיד שִׁיְהִיָּו לוֹ יְלָדִים
טוֹבִים!

(אמרי־מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשסט)

קונטרס

נַחַת מֵהֵילָדִים

.א.

בְּנֵי וּבָנוּתֵי הַיְקָרִים! עֵקֶר הַתְּכָלִית בְּזֶה הָעוֹלָם —
לְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, כְּדֵי שֶׁהֵם יִמְשִׁיכוּ אֶת הַמְּסֹרֶת
שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וּמֵאֲבוֹת אֲבוֹתֵינוּ, לְגִלוֹת לָהֶם אֶת
הַמִּשְׁפָּה הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְזֶה עֵקֶר הַתְּכָלִית
— שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְהִתְחַתֵּן וּלְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, כְּדֵי
לְחַנּוּךְ אוֹתָם עַל דַּעַת הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת. אָבֵל
צָרִיכִים זְכוֹת גְּדוּלָה מִהַשָּׁמַיִם, שֶׁיְהִיָּה לָאָדָם "נַחַת
מֵהֵילָדִים", וְלֹא כָּל אֶחָד זוֹכֵה לְרֵאוֹת "נַחַת מֵהֵילָדִים".
וּבְאֵמֶת זֶה תְּלוּי כְּפִי הַחֲנוּךְ שֶׁמְחַנְכִים אֶת הַיְלָדִים.
הַחֶכֶם מְכַל אָדָם אוֹמֵר (מְשָׁלִי כב, ו): "חֲנוּךְ לְנַעַר עַל־פִּי
דַּרְכּוֹ, גַּם כִּי יִזְקֶיךָ לֹא יִסּוּר מִמֶּנּוּ". צָרִיכִים לְחַנּוּךְ אֶת
הַבָּנִים וְהַבָּנוֹת בְּדַרְךְךָ אַרְצֵךְ מִנְעוּרֵיהֶם. עוֹד כְּשֶׁהֵם יְלָדִים
קֹטְנָטָנִים, כְּבָר צָרִיכִים לְחַנְכֶם בְּחֲנוּךְ טוֹב, וְאַסוּר

לומר: הלוואי והילדים שלי יהיו לכל הפחות כמני, או כאשתי, או כהורי, אלא צריכים לומר תמיד שהם יהיו יותר ממני, יותר מאשתי ומהורי, ואז הלוואי שיהיו על-כל-פנים כמני או כאשתי וכהורי וכו'. חנוך הילדים זהו יסוד גדול ביהדות. ולכן, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים שיהיה לכם "נחת מהילדים", ראוי להכניסם בבתי חנוך חרדים של יראים ושלמים, אשר שם לומדים עם הילדים אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, שם לומדים עמהם מדות ודרך ארץ, שם לומדים עמהם את התורה הקדושה שהיא חכמתו יתברך. ובזה שתכניסו את ילדיכם לבתי חנוך חרדיים, לא תפסידו. הן אמת, שיש הסתה פרוצה שמסיתים ומדיחים עתה הערב-רב בכל ארץ ישראל ובכל העולם כלו, כאלו מה מחנכים את הילדים, אבל התוצאות אנחנו רואים; ילדי ישראל המתחנכים בבתי חנוך חרדיים, שמגלים להם את הקדוש-ברוך-הוא, שמגלים להם את התורה והמצוות, אצלם לא תמצאו — לא סמים ולא ספינים, לא גנבות וגזלות, ולא חצפה כנגד ההורים. הן אמת שבכל מקום ישנם דברים חריגים, אבל השאיפה של האב והאם צריכה להיות — לחנוך את הילדים באמונה פשוטה בו יתברך, להרגיל את הילדים מקטנות שיזכרו מהקדוש-ברוך-הוא, אשר בזה תלוי המשך כלל נשמות ישראל; כפי שאנו נחזיר בילדינו — בכנינו ובכנותינו

נחת מהילדים

קלה

את האמונה הקדושה בו יתברך, כמו־כן נזכה לראות
"נחת מהילדים". פי כף אומרים חכמינו הקדושים
(בראשית וכה, פנשה סג, סימן ב'): האבות עטרה לבנים,
והבנים עטרה לאבות; פשיהודי מתנהג בדרך האמונה,
ומאמין בהקדוש־ברוך־הוא, מדבר תמיד מהקדוש־
ברוך־הוא, עושה צדקה וחסד עם בני־אדם, שומר על
פיו, תמיד מחזק, מעודד ומשמח את הזולת, מקים את
המצוות ולומד תורה, הילדים רואים לפנייהם דגמא
חיה איך להיות, וכיצד לנהג, ומחקים את המעשים
הטובים. וכשהילדים הולכים בדרך ה', מקימים את
המצוות, לומדים תורה ומתנהגים בדרך ארץ, עוזרים
לזולת וכו', אז יש להורים נחת מהם. אשר זה מה
שחכמינו הקדושים אומרים: האבות עטרה לבנים,
והבנים עטרה לאבות; ההורים הם הפתח לילדים, פי
הילדים מסתכלים על ההורים כעל פתח המלך, אם
ההורים מתנהגים בישר, באמונה, באהבה, בחסד,
מקדשים את פיהם, אף פעם לא מנבלים את דבורם,
אף פעם לא מקללים, בר מינון, אף פעם אין שומעים
אותם לדבר רע על הזולת, תהיו בטוחים שהילדים
יחקו אתכם. וכשהילדים ילכו בדרך־יכם, הם יהיו הפתח
שלכם, ויהיה לכם במה להתפאר — אילו ילדים
טובים זכיתם?! וזהו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות
בנים, סימן מב): בנים טובים — רפואה גדולה לאבות;

כְּשֵׁישׁ לְאָדָם "נַחַת מֵהִילָדִים", זוֹ הִרְפוּאָה הַכִּי גְדוֹלָה; כִּי לְהִפְדּוֹ, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כְּשֵׁאִין "נַחַת מֵהִילָדִים", אֲזִי הַהוֹרִים נַעֲשִׂים חוֹלִים, רַחֲמָנָא לְצַלָן, כִּי כְּשֵׁרוּאִים שְׁיִלְדִיהֶם מִדְּרָדְרִים וּמִסְתּוֹכְבִּים בְּחִבְרָה רְעָה, וּמִכָּל שָׁבֶן כְּשֵׁנוֹפְלִים בְּעִמְקָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְנוֹטְלִים סְמִים, גּוֹנְבִים וְגוֹזְלִים, מִסְתּוֹכְבִּים מְלֵאֵי פִשַׁע, רַחֲמָנָא לְצַלָן, הַהוֹרִים אוֹכְלִים אֶת עֲצָמָם מֵרַב צַעַר וְעִגְמַת נִפְשׁ. וּבִאֲמַת עֲלֵיכֶם, בְּנֵי וּבָנוּתֵי הַיְקָרִים, לְדַעַת, אֲשֶׁר לְזִכּוֹת לְ"נַחַת מֵהִילָדִים" זֶה תְּלוּי כְּפִי הַחֲנוּךְ שֶׁתִּתְּנוּ לָהֶם. אֲסוּר לְהִיּוֹת וּתְרֹן עִם יְלָדִים, כִּי בְּזֶה מֵרָאָה אֶת נִקְדַּת הַחֲלֻשָׁה שְׁלוֹ, כִּי אֲזִי יַעֲלוּ הַיְלָדִים עַל רֵאשׁוֹ, וַיְהִיָּה הַהֶכְרַח לְתֵן לָהֶם כָּל חֶפְצָם וּרְצוֹנָם, וְגַם אֲשֶׁר מִזִּיק לָהֶם לְפִי דַעַתוֹ וְכוּ'. כְּמוֹ-כֵן אֲסוּר, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, לְלַכֵּת עִמָּהֶם בְּכַח, כִּי אֲזִי יִמְרְדוּ בּוֹ. אֲלֵא צְרִיכִים סְבָלְנוֹת גְּדוֹלָה עִם הַיְלָדִים, לְהַסְבִּירָם בְּדַרְכֵי נֶעֱם וְאַהֲבָה וְשָׁלוֹם. וְגַם לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְפָּרֵךְ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם לְזִכּוֹת לִילָדִים טוֹבִים, וְשִׁיזְכָּה לְ"נַחַת מִיְלָדִים".

וּחֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (מִדְּרַשׁ אֲגָדָה): בְּזִכּוֹת הַבְּנִים — הָאֲבוֹת מִתְּכַפְּדִים; אִם זוֹכִים לְ"נַחַת מֵהִילָדִים", כָּלֵם מְכַבְּדִים אֶת הַהוֹרִים, כִּי רוּאִים אֵילוּ יְלָדִים טוֹבִים גְּדוּלוֹ וְחֲנוּכוֹ. אֲבָל כִּדִּי שְׂיִהִיָּה לוֹ "נַחַת מֵהִילָדִים" צְרִיכִים סְבָלְנוֹת רַבָּה, לְהַסְבִּיר לָהֶם כָּל דְּבָר, וְלֹא לְגַרְשָׁם אוֹ לְשַׁבְּרָם אוֹ לְרַחֲקָם חֶסֶד וְשָׁלוֹם. כְּמֵאֲמַר רַבֵּנוּ

נחת מהילדים

קלו

ז"ל (ספר המדות, אות בנים, סימן קז): הבנים שוטים כשאיביהם כעסן; הינו, פי הילדים סקרניים גדולים בטבעם, ורוצים לדעת, אזי יש להסבירם ולא להוציא העצבים עליהם ולסלקם מעל פניו. כי הם נדמים כעץ קטן הצומח וגדל ומוציא פרות, אבל כל זמן שגדל, צריכים לשמר שיצמח העץ ישר, אם יניחוהו לגדל בלא טפול וכו', יצמח פרא וכו'. ועל-כן צריכים להשקותו מדי יום וכו', לישרו ולתמכו במקל, להסיר את הקוצים והדרדרים סביבו, המאימים להפריעו בגדולו הבריא. כמו-כן ויותר מכן צריכים לשמר על חנוף הילדים. ועקר החנוף הוא — תמיד להשיב לילדים על שאלותיהם, כי סוף כל סוף הם צעירים, ומתחילים עתה את החיים, ולהורים יש נסיון בתיים. ועל-כן הילדים שואלים תמיד את הוריהם מה ואיך והיכן ומי ואימת?! וצריכים לענות להם, ולא — יגדלו עקמים וכו', בעלי מדות רעות, חס ושלום, אשר אז הנחת יהיה מהם והלאה. לזאת, בני ובנותי היקרים! השתדלו שתהיה לכם סבלנות לילדיכם, אף שהם יכולים להוציאכם משפוט דעתכם, ולהרס את עצביכם, ולפקע סבלנותכם, אבל זה תלוי בכם. פי עליכם לדעת, אשר לא מתחילים לחנוף ילדים בגיל בגרות, אלא כשהם עדין קטני קטנים, אז כבר צריכים להחדיר בהם יראת שמים, לגלות להם את הקדוש-ברוך-הוא, שהשם

יתברך מסתפל עליכם, ואוהב אתכם. וצריכים ללמד
 עמם מה אסור ומה מותר, מה פשר ומה טרף וכו'.
 וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה א', סימן
 א'): כל המונע לבנו מן המרדות, לבסוף שיוצא
 לתרבות רעה ושונאהו. אם ההורים אדישים לילדיהם
 כשהם קטנטנים, באמרם שקטנים עדין וכו', אזי
 כשיגדלו יהיו פראי אדם, ולא יוכלו להשתלט עליהם.
 לזאת, בני ובנותי היקרים! החנוף מתחיל כשהילדים
 עדין פעוטים מאד, אשר אז צריכים להחזיר בהם
 אמונה פשוטה בו יתברך, וזה יכניס בהם בטחון עצמי.
 כי היילד או היילדה צריכים לדעת, שיש בורא עולם,
 ואם צריכים משהו, יש לבקש רק ממנו יתברך,
 וצריכים להחזיר דבר זה עמק בלבם, כי כשיגדלו עם
 אמונה ברוחה ומזפכת בו יתברך, ידעו למי לפנות בעת
 צרתם; כי חיי האדם אינם הולכים בנגל, ואינם
 מתנהלים בדיוק כפי שרוצה. ואם גדלים עם הקדמות
 אלו, אזי כשמגיע איזה משבר בחיים, חס ושלום,
 יודעים מה לעשות. אף אם אין הקדמות אלו, אזי
 כשעוברת איזו פרענות, השם ישמר, נכנסים בדכאון
 ובמרירות, ואין יודעים למי לפנות ומה לעשות. כי
 להפוך — כשמחנכים אותם מגיל קטנות, שהקדוש-
 ברוך הוא ברא את כל הבריאה, והוא יתברך מחיה
 ומהיה ומקים את כל העולם, ודומם, צומח, חי, מדבר,

הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והעצה הכי קלה והכי טובה — רק לבקש ממנו יתברך, אזי הילדים גדלים בריאים בנפשם, בשכלם וברוחם, וזוכים לבטחון עצמי, עד שאינם מפחדים מאף אחד רק מבורא עולם. ואת זאת צריכים להחדיר בילדים, ואז זוכים שיהיה "נחת מהילדים". לזאת, בני ובנותי הנקרים! ראו מאד לבדק להיכן אתם שולחים את הילדים להתחנך. חמלו עליכם, רחמו על ילדיכם! אל תחשבו שבאתי לשכנע אתכם, אלא באתי לעזור לכם, אני רוצה שיהיה לכלכם "נחת מהילדים", שתוכלו להתפאר לפני כלם: זה בני, זו בתי! ראו איזה נחת יש לי מהם. ולזה אי אפשר להגיע, רק אם מחדירים בהם אמונה פשוטה בהקדוש-ברוך-הוא. אם מחנכים אותם על אדני היהדות, על-פי דרכי התורה הקדושה שקבלנו בהר סיני על-ידי משה רבנו, על-פי קיום המצוות, מחדירים בהם את הענג והנעם בקיום רצונו יתברך; איזה יפי כשאתם זוכה לשמר שבת, ואינו עושה בה שום מלאכה, אזי השכינה שורה בבית זה, והילדים רואים יום אחד בשבוע ששהורים נחים ושוכתים, אזי שואלים: "אבא, אמא, מה זה?" ומגלים להם, שהקדוש-ברוך-הוא ברא את העולם בששה ימים וביום השביעי שבת וינפש, והזהיר אותנו לא לעשות שום מלאכה וכו'. אתם יודעים איך זה ישפיע עליהם?

רוח קדושה וטהרה תשרה עליהם. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לקחת עצמכם בידיכם, ואם אתם רוצים "נחת מהילדים", תתחילו אתם לשמר שבת-קדש, ואז ילדיכם גם-כן ישמרוה. איזה יפי הוא זה, שלכל הפחות פעם בשבוע יושבים ההורים והילדים סביב השלחן בצותא, ושרים שירי אמונה, שירי שבת, וזה משפיע על ששת ימי החל, שהבנים מניחים תפלין, ומתפללים להקדוש-ברוך-הוא, הבנות הולכות בבגדי צניעות וכו'. איזה "נחת מהילדים" רווים! לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לרחם על עצמכם, ותכניסו את ילדיכם בבתי חנוך חרדיים, שמלמדים שם את תורת השם יתברך, קיום מצוותיו יתברך, ועל-ידי-זה יהיה לכם "נחת מהילדים", ותאריכו ימים ושנים טובות.

ב.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שהילדים של האדם הם העינים שלו, וכמו שאדם שומר על עיניו יותר משאר איבריו, כמו-כן ויותר מכן צריכים לשמר על הילדים בעתים הללו, אשר מסתובבים כל מיני מגולים משחתים, ועל-ידי שתשמרו על ילדיכם, תזכו לרוות רב נחת מהם. ועליכם לזכור, שאסור להיות אדישים ואי אכפתיים, כשבא הדבר לחנוך ילדיכם, כי

נחת מהילדים

קמא

החנוף הוא היסוד והעקר בגדול הילדים. וזה היה בכל הדורות, ולא בתנ"ך הפליג הקדוש-ברוך הוא במעלת אברהם אבינו, ואמר (בראשית יח, ט): "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו"; כי היסוד ביהדות זהו חנוף הילדים, לחנכם בדרך התורה והיראה. ומכל שכן בדור הזה, שנתרבו המינוח והכפירות בעולם, עד שהערב-רב מתפשטים מאד, ומרעילים את נשמות ישראל עם כפירות ואפיקורסות, ואם אין די בכך, אזי מטמאים את נשמות ישראל בטמאת נאוף, שקוץ, תעוב וזהו, והורסים כל חלקה טובה, ובפרט את הנער; כי מסתובבים עכשו כל מיני אנשים מלכלכים ומזהמים, אשר מכשילים אותם בכל מיני תועבות רעות, ומלמדים אותם דרכים מלכלכות איך לחטא, רחמנא לישזבן. ועל-כן, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים לזכות לנחת מילדיכם, ראו לשמור עליהם כמו ששומרים על בבת עיניכם ויותר מזה. כי הורים שאינם שומרים על ילדיהם בדור הזה, לבדק עם מי הם מתחברים, ומי הם רעייהם, ועם מי משחקים, ומי המלמדים והמורות שלהם, והם אדישים כלפי ילדיהם בכלל, עליהם לדעת, אשר הם רוצחים ממש, רוצחי נפשות. כי בעתים הללו, שומעים דברים מבוזילים, אשר יש כל מיני מנולים ומשחתים, המכשילים את בני הנעורים בעברות הכי חמורות,

רחמנא לישזבן, על-ידי כל מיני פתויים שמפתים אותם, ועל-ידי כל מיני איומים שמאימים עליהם, שלא יגלו להורים וכו'. ולכן המתיבות על ההורים — אם רוצים לזכות ל"נחת מהילדים" — לחקור ולדרש אצלם כל פרט ופרט. ואל יקלו בדבר זה, אלא תהיה עליהם עינא פקיתא, מה ומי ואימת?! להיכן הולכים? ואיה משחקים? ומי הם חבריהם? ולמי מתקרבים? ועם מי מתרועעים? ואם, בני ובנותי היקרים! תשמרו על ילדיכם, אז יהא לכם נחת מהם. לא-כן אם תהיו אדישים ואי אכפתיים כלפיהם, אתם שורפים אותם כמו ידיכם, והקולר יהיה תלוי על צוארכם, ולא תוכלו למחל לעצמכם כל ימי חייכם. כי אם אין שומרים על הילדים בעתים הללו, מכל מיני משחתים ומגולים, רוצחי נפשות, שמלעיטים את הנער עם שקוץ, זהו, תעוב ונאוף, הילדים יכשלו. כי זה כמחלה מדבקת — הן הכפירות והאפיקורסות, והן תאות גאוף, שנכנסו בנער כמחלה ממארת, רחמנא לישזבן. וכבר רבים חללים הפילה, שהמון בני הנעורים בידור הזה נתקלקלו רק על-ידי שההורים היו אדישים באי אכפתיות על ילדיהם, ויצאו לתרבות רעה, השם ישמר. ולכן, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים "נחת מהילדים", ההכרח לכם למסור נפשכם פשוטו כמשמעו, וללכת ולברר אצל הילדים בכל יום בשבע חקירות ובשבע

נחת מהילדים

קמג

דרישות, אם אין נוגעים בהם לרעה, ואם לא מזיקים להם. ואל תקחו דבר זה בנקל. וכל זה בבנים. מפל שכן בבנות, אשר אמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה יא): "יברכהך" — בבנים, "וישמרךך" — בבנות. מלמד שהבנות צריכות שמירה. וכן אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין ק): בת לאביה מטמנת שוא, מפחדת לא יישן בלילה; כי תמיד דואג היכן הבת עלולה לילך, ומיהן חברותיה. פי נשים נעתן קלה, ויכולות להתפתות יותר מבנים, על-כן צריכים לשמר עליהן במאד מאד. ואז אם תקחו את דברי אלה ברצינות, ותכניסו את זאת היטב היטב בלבכם, תזכו שיהיה לכם "נחת מהילדים". והעקר הוא תפלה — להתפלל בכל יום על הילדים שיצליחו ויהיו שמורים מהחטא, ושלא יתקלקלו, רחמנא לישזבן, ולא יתחברו עם חברים רעים. עם כל זאת צריכים לעשות גם פעולות בגשמיות — לשמר מאד עם מי הילדים מתרועעים. ובפרט עכשו, שיש גם פנימיות, שהן הבנים והן הבנות לגנים שם בלילות, צריכים כל-כף הרבה שמירה עליהם, לידע מה הם עושים. כי בעוונותינו הרבים, הדור מלכלך מאד, ומלא גאון, ומאחורי גבם של ההורים, הילדים משחקים ביניהם, רחמנא לישזבן, ועושים מעשי תועבה, וההורים אפלו אינם יודעים. וצריכים רחמים רבים בדור הזה, שיהיו לו ילדים נקיים.

וְחַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אָמְרוּ (תָּנָא רַבִּי אֱלִיהוּ רַבָּה, פָּרָק יח):
 מַעֲשֵׂה בְכֹהֵן שְׁהֵיָה יָרָא שְׁמַיִם בְּסִתְרָה, וְהָיוּ לוֹ עֲשָׂרָה
 בָּנִים וְנִקְבוּת, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם הָיָה מִתְפַּלֵּל וּמִשְׁתַּטַּח
 וּמִלַּחֵף בְּלִשׁוֹנוֹ עֶפֶר, כְּדִי שְׁלֹא יָבֵא אֶחָד מֵהֶם לַיָּדִי
 עֲבָרָה וְלַיָּדִי דְבָר מְכַעֵר. הָרִי שְׁלָכְם לְפָנֵיכֶם, אֵיף
 שְׂצָרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל וְלִשְׁמֹר עַל הַיְלָדִים, שְׁלֹא יָבֹאוּ לַיָּדִי
 עֲבָרָה וְלַיָּדִי דְבָר מְגַנָּה. וְאָז אִם תִּהְיוּ עֲרֻנָּיִם וְלֹא
 אֲדִישִׁים, אָזִי בְּיָדַי תִּרְוּ רַב "נַחַת מֵהַיְלָדִים". לְזֹאת
 אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם מְאֹד, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! שְׁאֵל תִּרְפוּ
 מֵיְלָדֵיכֶם, וְתִמִּיד תַּעֲמְדוּ עַל הַמְשָׁמֵר, וְתִחַקְרוּ אֶצְלָם
 בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל אוֹ בְּעֻקְפֵינִי, לְהִתְנַדֵּעַ מֵהֶם עוֹשִׂים. וְאֵל
 תִּהְיוּ פְתָאִים, כְּאֵלֹהֵי יְלָדֵיכֶם אֵינֶם יוֹדְעִים כְּלוּם, כִּי
 בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּיִם, רַבִּים חֲלָלִים הִפִּילָה הַקְרִירוֹת וְהָאִי
 אֲכַפְתִּיּוֹת הַזֶּה. וְאִם בְּאֵמֶת תִּשְׁמְרוּ עַל יְלָדֵיכֶם, תִּזְכּוּ
 לְרֹאוֹת אֶצְלָם נַחַת דְּקֻדְשָׁהּ, אֲשֶׁר זֶה הַקּוּוֵי שֶׁל כָּל
 הַזֶּה, שְׂרוּצָה לְרֹאוֹת "נַחַת מֵהַיְלָדִים". אֲשֶׁרֵי מִי
 שְׂאִינוּ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ, וְשׁוֹמֵר עַל יְלָדָיו, וְאָז טוֹב לוֹ
 כָּל הַיָּמִים!

.ג

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים לְרוֹת "נַחַת
 מֵהַיְלָדִים", עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי מְאֲמָצִים שֶׁבְּעוֹלָם

נחת מהילדים

קמה

לחתגם בגיל צעיר, פי כף אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין עו:): האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו, והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה, והמשיאן סמוך לפרקן, עליו הכתוב אומר (איוכ ה, כד): "וידעת פי שלום אהלך"; פי עכשו הדור מאד מלכלך, והילדים רואים מעשי תועבות בכל יום, פי מסתובבים על הרחובות פרוצים ופרוצות בבגדי שחץ, ומה יעשו הילדים, שלא יבואו לידי חטאים ועוונות? ולכן אשרי אדם הזוכה לחתן את בניו ובנותיו בגיל צעיר, ולא צריך להתביש מאף אחד בעולם, ומכל שכן לא להתפעל מהמשפחה, שישאלו מה ומי ואימת, פי כף אמרו חכמינו הקדושים (קדושין כט:): בן עשרים שנה ולא נשא אשה, כל ימיו בהרהור עברה. ואמרו (שם): עד עשרים שנה יושב הקדוש-ברוך-הוא ומצפה לאדם מתי ישא אשה, פיון שהגיע עשרים ולא נשא, אומר: תפח עצמותיו. וכן אמרו (שם): אמר רב חסדא, האי דעדיפנא מחבראי הנסיבנא בשיבסר, ואי הוה נסיבנא בארביסר, הוה אמינא לשטן, גירא בעיניך [מדוע אני יותר עדיף מכל חברי? מפני שהתחתנתי בגיל שש-עשרה! אם הייתי מתחתן בגיל ארבע עשרה, הייתי אומר לשטן: אני מתגרה בך, ואינני מפחד ממך שתחטיאני]. מכל זה למדים, שאם מתתנים את הילדים בגיל צעיר, הם לא יודעים מה זה חטא! ומה גם שהם

שְׁמוּרִים מִחֻטָּאִים. וּבִפְרָט בְּדוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵהֱפְקוּרוֹת מְאֹד גְּדוֹלָה, וּמִסְתּוֹבְבִים כָּל מִינֵי מְנַוְלִים וּמְשַׁקְצִים, אֲשֶׁר מְכַשִּׁילִים אֶת הַנְּעַר בְּנֵאוֹף, שְׁקוּץ וְתַעוּב, תַּחַת גַּבֶּם שֶׁל הַהוֹרִים, הַיְלָדִים לּוֹמְדִים בִּישִׁיבוֹת וּבְכַתְיִי-סֵפֶר, וְדִי רַק בְּתִלְמִיד אוֹ תִלְמִידָה אַחַת מְקַלְקֵלִים, וַיְכוּלִים לְקַלְקֵל אֶת כָּל הַפֶּתָה. וּמְכַל שְׁכֵן כְּשִׁישָׁנִים בְּפִנְיָמִיָּה, אֵיךְ עֲלוּלִים לְדַרְדֵּר אֶת הַיְלָדִים.

וְעַל-כֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אַל תִּהְיוּ נְאִיבִיִּים, שְׁלִבְנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם זֶה לֹא יִקְרָה, אִם אַתֶּם רוֹצִים שִׁיְהִיָּה לָכֶם "נַחַת מֵהַיְלָדִים", תִּשְׁמְרוּ עֲלֵיהֶם כְּמוֹ שְׁשׂוּמְרִים עַל בַּבַּת עֵינֵיכֶם. וְתִרְאוּ לְהַשְׁתַּדֵּל לְחַתֵּן אוֹתָם בְּגִיל צָעִיר, אַל תִּסְתַּכְּלוּ עַל שׁוֹם כְּבוֹד אוֹ מְמוֹן! אֲלֹא תִסְתַּכְּלוּ עַל טוֹבַת הַיְלָדִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים "נַחַת מֵהַיְלָדִים" שְׁלָכֶם, תִּרְאוּ לְחַתֵּנִם בְּגִיל צָעִיר, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִבֹּאוּ לִיְדֵי חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת. וְאִם אַתֶּם רוֹאִים שֶׁהַיְלָדִים מִחְצִיפִים פְּנֵיהֶם נִגְדָּכֶם, תִּדְעוּ שֶׁהֵם רוֹצִים לְהַתְחַתֵּן, אֲבָל מִתְבַּיִשִּׁים לְבִקֵּשׁ מִכֶּם, וְלִכֵּן הֵם מִתְחַצְּפִים. אֲבָל פְּנִימִיּוֹת לְבָבְכֶם זּוֹעֶקֶת אֲלֵיכֶם: "אָבָא, אָמָא! תִּחַתְּנוּ אוֹתִי! כִּי אֵינִי יְכוּל לְסַבֵּל כְּכֹר אֶת הַרְהוּרֵי הָעֲבָרָה שֶׁנִּכְנָסוּ בִּי, אֶת הַמְּחַשְׁבוֹת וְהַהֲרָהוּרִים הַרְעִים וְהַמְּגַנְוִים שֶׁמְעַקְמִים וּמְסַבְּבִים אֶת מַחִי!" וְלִכֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! תִּמְסְרוּ אֶת נַפְשְׁכֶם בְּעִבּוֹר זֶה, וְאַל תִּסְתַּכְּלוּ

נחת מהילדים

קמז

מה שבגיי-אדם יגידו, כי אם היילדים שלכם יתקלקלו וינדודו, ויצאו לתרבות רעה, ויפלו במלכדת של נאוף, שקוץ, תעוב וזהו, וילכו במקומות המטנפים, עד שיקחו סמים, רחמנא לישזבן, אז תהיה הבושה הרבה יותר גדולה, מאשר אתם צריכים עכשו לתרץ לקרובי המשפחה, למה אתם מחתנים אותם בגיל צעיר?! ולמה אתם ממחרים כל-כף, הרי הם עדין קטנים?! חוסו וחמלו על בניכם ובנותיכם, אם אתם רוצים שיהיה לכם "נחת מהילדים", תחתנו אותם בגיל צעיר, ותשמרו מאד מאד לא לשלח אותם לפנימיות, אשר שם הוא מקור הוזהמה והטמאה, די רק בתלמיד אחד או בתלמידה אחת מקלקלים, שמקלקלים את כל הכתה, וזה מעשים שכיחים שבכל יום ויום.

ולכן, בני ובנותי היקרים! חמלו ורחמו על בניכם ובנותיכם, תחזקו ותעודדו אותם, ותדברו אתם, שבדעתכם לחתנם בגיל צעיר, ושלא ידאגו, ותשתדלו לעזר להם. כי באמת זו הצדקה הכי גדולה, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (כתבות ג): העושה צדקה בכל עת, זה הוון ומפרנס את בניו ובנותיו כשהם קטנים. במקום שתזרקו צדקות על ימין ועל שמאל, תעזרו קדם לבניכם ולבנותיכם, אשר הם בשר מבשרכם, הם מדמיכם, ואם אתם רוצים "נחת מהילדים", תמסרו

נפְשְׁכֶם לְעֹזֵר לָהֶם, כִּי הֵם עֲדִין קְטַנִּים וְצַעֲרִים, וְאִם תְּצִיְתוּ אוֹתִי בְּדַבַּר זֶה, לֹא תִתְחַרְטוּ — לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא.

ד.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים שְׁיִהְיֶה לָכֶם "נחת מהילדים", תָּמִיד תִּדְבְּרוּ רַק מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דְבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, כִּי הַדְּבֹר שֶׁמְדַבְּרִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, מוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם; כִּי בְּאַמַּת אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וְיֵמָּה שְׂבֻגֵי-אָדָם אֵינָם מְדַבְּרִים מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִזֶּה נִגְרָמוֹת לָהֶם כֹּל הַצָּרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם. וְלִכֵּן אִם אַתֶּם רוֹצִים שְׁיִהְיֶה לָכֶם "נחת מהילדים", רְאוּ לְהִתְמִיד בְּדְבֹר שֶׁל אֱמוּנָה, לְדַבֵּר הַרְבֵּה בְּבֵית מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְלִסְפֹּר סְפוּרֵי צְדִיקִים וְסְפוּרֵי הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְזֶה יַעֲזֹר לָכֶם, שְׁיִהְיֶה לָכֶם "נחת מהילדים". כִּי בְּעֵתֵים הֵלְלוּ הַכְּפִירוֹת וְהָאִפְּיֻקוּרְסוֹת מִתְפַּשְׁטוֹת בְּעוֹלָם, וְצָרִיכִים רַחֲמִים רַבִּים שְׁלֹא יִלְכְּדוּ הַיְלָדִים שְׁלָכֶם בֵּין אֵלוּ הַרְשָׁעִים וְקַלֵּי עוֹלָם, אֲשֶׁר עוֹשִׂים שְׁמוֹת וְחַרְבָּן בְּעוֹלָם, וְלִכֵּן אֲנִי מְאֹד מְבַקֵּשׁ אֶתְכֶם, אֱהוּבֵי, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! חַמְלוּ וְרַחֲמוּ עַל יְלָדֵיכֶם, וְתִמְסְרוּ אֶת נַפְשְׁכֶם לְדַבֵּר בְּבֵית רַק דְבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְתִשְׁמְרוּ

את עצמכם מאד לא לדבר דבורי כפירות ואפיקורסות, מפל שפן וכל שפן, שאל תכניסו בביתכם עתונים מזהמים של גאוף, שקוץ ותעוב ותמונות תועבה ודברי בלע וכפירות ואפיקורסות נגדו יתברך. ומפל שפן וכל שפן שלא ימצא בביתכם הפלי משחית הנקרא טלוויזיה או וידאו או שאר כלי טמאה, הממלאים את המח והדעת עם כפירות ואפיקורסות, ונאוף, שקוץ, תעוב וזהו.

וראו, בני ובנותי היקרים, כי הזהרתם! ואל תאמרו אחר-כך: חבל שלא שמענו בקול הצדיק האמת שהזהירנו להחדיר בילדים אמונה פשוטה בו יתברך, כשהם עדין קטנים. כי באמת הענין של אמונה, זה צריכים להחדיר בילדים כשהם עדין פעוטים, ותמיד לדבר רק ממנו יתברך, ובבית צריכה להיות אוירה של אמונה ודבקות הבורא יתברך שמו, ואל תחשבו שהילדים קטנים, אלא כל מה שהם לומדים בעת קטנות, נחקק בדעתם ובמחם. ולכן ראו מה לפניכם, ותמיד תדברו רק דבורי אמונה והשגחה פרטית, ותספרו להם ספורי צדיקים, וכן תספרו להם את הנסים והנפלאות שעשה עמכם הקדוש-ברוך-הוא, שדברים אלו עושים רשם גדול עליהם. ואל יקל בעיניכם דבר זה, כי כל ה"נחת מהילדים" תלוי רק כפי שמחדירים

בָּהֶם אָמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכָּכָת. וְלִכְּן, בְּנֵי וּבָנוּתֵי הַיְקָרִים!
 רְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֶר שְׂאֵת וּבְיָתֶר עֹז, וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּרְוּ רַב
 נַחַת מִבְּנֵיכֶם וּבָנוּתֵיכֶם, כִּי כְּשֶׁמְחַדְיָרִים בְּיִלְדִים אָמוּנָה
 בְּבוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וּמִלְמָדִים אוֹתָם, אֲשֶׁר כָּל מֵה
 שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, הַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְאִין שׁוּם עֲצָה
 אַחֲרַת רַק לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן מִלְּפָנָיו,
 זֶה מֵה שְׁיִצִּיל אֶת הַיִּלְדִים מִרְדַּת שַׁחַת. וְלִכְּן, אִם
 רְצוֹנְכֶם, שְׂיִהְיֶה לָכֶם "נַחַת מֵהַיִּלְדִים", רְאוּ לַעֲשׂוֹת כָּל
 מִיָּנִי פְּעֻלוֹת שְׁבַע־עוֹלָם לְחֻזֵּק וּלְעוֹדֵד וּלְשִׂמְחָה אֶת הַיִּלְדִים
 בְּאָמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתִרְגְּלוּ עֲצָמְכֶם לְדַבֵּר פְּתוּחַ
 בְּבֵית רַק מִהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְאִז תִּזְכּוּ שְׂיִהְיֶה לָכֶם
 "נַחַת מֵהַיִּלְדִים"; אֲשֶׁר־מִי שְׂאִינוּ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ
 בְּעֵתֵם הַלְלוּ, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שִׁבְחָ לְאֵל בּוּרָא עוֹלָם!